

hartstochtelijk, soms tragisch, soms visionnair — in zijn minste uitingen is hij verward en chaotisch en verslapt zijn „mysticisme” tot een dronkemans-sensationaliteit; zijn kleur, waarin een somber rood en een diep-transparant blauw domineeren, wordt dan troebel. Men moet zich de namen van (den jeugdigen) Cézanne, van Delacroix en Daumier te binnen roepen, om te realiseeren, dat deze schilder geen ongepermitteerde verrassing of algeheele gril is in het schilderkunstig Frankrijk: dit land, waar de strijd er in den regel eene is van classieke vormelijkheid of vrijere, maar even beschaafde, sensibiliteit — van Ingres of Corot. Ook Frankrijk echter heeft zijn Hugo en zijn Rodin voortgebracht, ook Frankrijk kent de broeiend-verborgen diepten en extatische verheffingen van de Romantiek. En mochten wij dit vergeten, mochten wij Rouault eerder voor Spanjaard of Duitscher aanzien, ook de naam van den eenigszins expressionistisch-modernen Dufresne herinnert ons eraan, dat de romantische tendenz zich nog in het tegenwoordige Frankrijk doet gelden. Men mag de dramatisch-decoratieve composities, de gedurfde en onstuimige verbeeldingen in een diep en gloedvol kleurengamma, van de laatstgenoemde, apart staande persoonlijkheid vooral niet over het hoofd zien. Ook hier boeit allereerst een stoutmoedige, dikwijls overmoedige expressiviteit.

In scherp contrast met Rouault is Raoul Dufy, die „de zonzijde der verschijningen ziet, zooals Rouault de nachtzijde.” In zijn boekje over „die Französische Malerei der Gegenwart” gaat Tietze voort te zeggen: „sein Auge ist lichtgebadet und befeuert den Farbentaumel der Landschaften und der Szenen, die er malt; eine starke dekorative Begabung, die sich in vielen Arbeiten für das Kunstgewerbe breit und gesund erprobt hat, hält die Farbenorgie in Zaum, die wie ein Funkenregen niedergeht”. Oorspronkelijk illustrator, kenmerkt hij zich ook zijn schilderkunst door een sterk illustratief vermogen: een expressionistisch illustrator zou men hem kunnen noemen. Aan zijn levenslust, beweeglijk maar niet bewogen, paart zich een sterke phantasie; de kleur, glanzend en positief, is weinig verdiept of vergeestelijkt. Het meest frappeert nog het rake neerschrijven van humoristisch-getinte details. Samenvattend: een frissche geest, een begenadigd talent, uitmuntend vooral in zijn spontane, schetsmatige aquarellen, waarvan men niet een t e groote hoeveelheid tegelijkertijd te slikken moet krijgen.

Heel wat belangrijker dan Dufy is Maurice de Vlaminck: een der eerste en meest typeerende Fauves. Deze rossig-blonde reus, in den beginne allereerst door Van Gogh bevrijd, zou het liefst buiten alle cultuur staan, zijn pijpje rooken en zoo weinig mogelijk nadenken over leven en kunst. Evenals Van Gogh in zijn Brabantschen tijd een boer wilde zijn, en niet méér dan boer, schijnt Vlaminck er op uit een „bonhomme” te zijn: „un bonhomme tout rond, tout simple, qui plante sa toile ici, là, parce